

Poema/homenaxe a Xosé Ramón Reboiras Noia

Manuel María (Do libro «Poemas para construír unha Patria», 1977)

XOSÉ RAMÓN REBOIRAS NOIA,
amigo, camarada, estrela
vermella-azul-branca no mencer
prometedor da nosa patria,
heroe en tempo de traizón,
corrupción/covardía,

martelo

proletario,

remo

con saibo a sal e iodo;
fouce labrega/vingadora;
espiral que vén dendes do
fondo do tempo para abrirse
en claridade e futuro.

Ti eres

a pedra=mestra para
re-EDIFICAR a nosa casa.
Puideron segarche a vida,
iouh, Moncho, meu irmao!,
a – se – si – nar – te.
O que eles non puideron,
nin poderán endexamais,
é arrincar/esmagar a
semente que deixache
esparexida no corazón
do pobo,

na vixiante

concencia colectiva

e que

xa está a agromar en
patria-ceibe/socialista.
Esta é, iouh, camarada,
amigo e irmao

i

nes

quen

cí

bel!

a túa vin-gan-za,
a nosa
vinganza i-ne-xo-rá-bel.

MANUEL MARÍA

(Do libro «Poemas para construír unha Patria», 1977)